

Anna Greta Wide

Du var mig så nära
som stenens tunga hand i mörkret.

Du var mig så nära
som en flygande fågels näbb
och vinge.

Du var mig så nära som
den ridande ryttarens svett
och flämtande lunga.

Du var mig så nära
som daggen mellan mossans fuktiga trådar
och friskt svidande smärta.

Du var mig så nära
som gudars tvivel
och de levande predikanternas
sorgsna röster.

Du levde här.

Du fanns i Linnégatans grus och asfalt,
tungt, undflyende;
som Slottskogens hemliga röst
och svårfångande stillhet.

Nära mig
som vid Peterssons blåvita kaffekoppar
och ett nybakat bröd att minnas.

Här vid Skanstorget förstod jag dig
och läste mellan ord och tvivel
med växande insikt.

Det var Du
mellan sanning och vanda
och uppriktig vilja och vila.

Vi var tillsammans
inte som skrivande fingrar
utan som tvekande och tvivlande,
då sanningens ljus
flämtade till med en gläntas ljusa tröst.

Hans-Evert Renérius